

ДНЕВНИКЪ

(СТЕНОГРАФИЧЕСКИ)

НА

VIII^{то} ОБИКНОВЕННО НАРОДНО СЪБРАНИЕ,

(ПЪРВА РЕДОВНА СЕСИЯ).

XII заседание, Сѣбота, 5 Ноемврий, 1894 година.

(Отворено въ 2 часа слѣдъ пладнѣ, подѣ прѣдсѣдателството на прѣдсѣдателя г-на Т. Теодорова).

Прѣдсѣд.: (Звъни). Засѣданието се отваря.

Ще стане провѣрка на присѣтствующитѣ г-да прѣдставители.

Секр. Никола Козаревъ: (Чете списъка).

Отсѣтствуватъ г-да народнитѣ прѣдставители: Андонъ Самоковлийский, Владимиръ Недѣлевъ, Георги Добрино-вичъ, Д-ръ Димитръ Вачевъ, Д-ръ Дим. Молловъ, Дим. Тончевъ, Евлогий Георгиевъ, Желчо Д. Желѣзовъ, Иванъ Грозевъ, Илия Д. Вълчевъ, Константинъ Досевъ, Д-ръ М. Цачевъ, Матей Поповичъ, Михаилъ Саввовъ, Михаилъ Такевъ, Петръ Николовъ, Петръ Горановъ, Стефанъ Калжповъ, Стефанъ С. Бобчевъ, Стефанъ Ивановъ, Тоне Ив. Крайчевъ, Хаджи Вандо Бобошевски, Хаджи Ангелъ Йоцовъ, Христо Топузановъ, Христо Дограмаджиевъ и Янко Сакжзовъ.

Прѣдсѣд.: Отъ цѣлото число на г-да народнитѣ прѣдставители, въ днешното заседание присѣтствуватъ 129 души, а отсѣтствуватъ 26 души. Има, значи, нуждното число прѣдставители, за да бѣде засѣданието законно и редовно.

На дневенъ редъ за днешното заседание, съгласно чл. 1-й отъ Вжтрѣшния Правилникъ, подлѣжжтъ на разглеждане исклучително разни прошения, които сж постѣпили въ Събранието.

Прѣди това, обаче, ще се прочете съкратения протоколъ отъ IX-то заседание.

Секр. Ал. П. Ангеловъ: (Чете съкратения протоколъ отъ IX-то заседание).

Прѣдсѣд.: Желаетъ ли нѣкой да направи забѣлѣжка по съдържанието на прочетения съкратенъ протоколъ. (Никой не иска думата). Понеже никой не желае да говори, ще

дамъ на гласуване. Който приема съкратения протоколъ тѣй, както се прочете отъ г-на секретаря, да си вдигне ржката. (Болшинство). Приема се.

Ат. Краевъ: (Отъ трибуната). Ще говоржъ вънъ отъ дневния редъ.

Прѣдсѣд.: На дневния редъ е исклучително разглежданieto на прошения. Г-нъ докладчикъ Алекси П. Ангеловъ има думата.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Прометарната коммисия е приготвила нѣколко прошения за докладване, мѣжду които, първото прошение, което ще докладвамъ, е на Димитръ Г. П. Симеоновъ отъ с. Арбанаси, Горне-Орѣховска околия, Търновски окржгъ. Тоя просителъ излага въ прошения си, че неговия баща въ Турско врѣме е служилъ 48 години като „Кааза Векилинъ“ при Турското правителство. Въ 1869 година, понеже е билъ неспособенъ да продължава службата си, опрѣдѣлено му било отъ Турското правителство 250 гроша пожизненна мѣсечна пенсия. Тая пенсия слѣдвала до освобождението на България, но и подиръ освобождението, Императорский русский комисаръ князь Дондуковъ, съ указъ № 383, прѣзъ мѣсець Февруарий 1879 година, билъ му далъ право да зима тая пенсия и отъ Българската хазна слѣдъ освобождението. Тая пенсия, обаче, била прѣкратена въ 1880 година, т. е. тутакси подиръ оккупацията. Баща му, който ималъ право на тая пенсия, починалъ въ 1881 година, една година слѣдъ прѣкратяването на пенсията. Самиятъ просителъ казва, че е на 65 годишна възраст, нѣма срѣдства за прѣпитание и прилага единъ документъ, подписанъ отъ нѣколко общини въ турско врѣме, съ който се исказва благодарностъ къмъ

баща му за грижитѣ, който е полагалъ за раята. Тоя документъ е, съ който баща му си е послужилъ, за да получи пенсия. Просителтъ иска да постанови Народното Събрание, да се продължава тая пенсия отъ 250 гроша, или 50 лева пожизнено, понеже е вече старъ и нѣма срѣдства за поддържане.

Комисията намѣри, че мотивитѣ на просителя, на основание на които иска пенсия, не му даватъ право, на основание българскитѣ закони, да получава такава пенсия, за това оставя прошенieto му безъ послѣдствие. Прѣдлага се на Народното Събрание да рѣши, съгласно ли е съмнѣнието на комисията или не.

Прѣсѣд.: Желаетъ ли нѣкой да говори по прошенieto на Димитръ Г. П. Симеоновъ. (Никой не иска думата.) Понеже никой не иска думата, ще дамъ на гласуване прѣдложението на комисията.

Който приема прѣдложението на комисията да остане безъ послѣдствие прошенieto на Димитръ Г. П. Симеоновъ, да си вдигне ржката. (Болшинство.) Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Постъпило е едно прошение отъ Стоянъ Петровъ Раковски отъ с. Добри-Долъ, Ломска околия. Съ това прошение просителтъ се оплаква противъ контролора по десѣтъка прѣзъ 1891 година. Азъ ще резюмирамъ прошенieto за да видите причинитѣ тѣй, както той ги излага. Той казва, че прѣзъ 1891 год. оралъ една нива въ село Акчаръ, която посѣялъ съ кукурузъ. Контролорътъ, който билъ прѣзъ нея година на тоя участъкъ, нѣкой си Цвѣтанъ Попъ Димитровъ, не искалъ да прѣмѣри кукуруза му на нивата, ако и да билъ виканъ. Слѣдъ като падналъ снѣгъ просителтъ го молилъ единъ пѣтъ да дойде да го прѣмѣри, но той не дошелъ. Повторително пакъ го молилъ да дойде да го мѣри на нивата, но той пакъ не дошелъ, а само позволилъ да се прѣкара кукуруза въ селото, да се тури на сушина и тамъ да дойде да го прѣмѣри. Просителтъ направилъ това, което му казалъ контролорътъ, прѣкаралъ кукуруза, и отишелъ пакъ да го моли да дойде да го прѣмѣри. Това било въ петъчъенъ день. Контролорътъ казалъ въ Недѣля да се приготви обѣдъ, че ще дойде да мѣри кукуруза и дѣйствително просителя пригответъ обѣдъ и чакалъ да дойде контролора, но той не дошелъ. Слѣдъ това, просителтъ отишелъ пакъ въ Акчаръ да види, защо контролора не е дошелъ. Като стигналъ тамъ, не го намѣрилъ, защото билъ отишелъ въ Видинъ. Отъ тамъ просителтъ отишелъ въ Видинъ, гдѣто му обадили, че контролорътъ му съставилъ актъ, че прѣкаралъ кукуруза и че му е наложена глоба. Това крайно зачутило просителя и той подалъ заявление на Видинския окръженъ управителъ, да отмѣни глобата отъ 261 лева и да му се земе само десѣтъкъ. Жалбата му, както справедливо забѣлѣзва просителтъ, била оставена безъ послѣдствие, защото възложено е било на единъ стражаръ да провѣри истината на оплакването, който отишелъ въ Акчаръ, погулялъ съ кмета и далъ заключение, че несправедливо е оплакването на тоя човѣкъ. По тоя начинъ искатъ се отъ просителя 261 лева глоба. Въ прошенieto си той казва, че трима сж били ортацитѣ, които сж работили тая нива. Той докаралъ въ

домътъ си 380 килограмма кукурузъ, а неговитѣ другари Милошъ Стояновъ и Тодоръ Георговъ дакарали по 300 килограмма, всичко 980 килограмма съ кочанитѣ, както се казва у насъ. Причината споредъ него, за да постъпи контролора така, била тая, че прѣзъ това лѣто просителтъ ималъ бостанъ, отъ който каралъ разни произведения въ града. Еднажъ контролорътъ му поискалъ два напелеона въ заемъ и просителтъ отказалъ, но контролорътъ му се закарналъ, че скѣпо ще му стане това. Сѣщо искалъ му и петъ гъски, но просителя пакъ отказалъ. Кѣмъ прошенieto има прѣдставени прѣписи отъ официални книжа отъ околийското управление, съ които му се иска да внесе тая глоба отъ 261 лева. Освѣтъ това, просителтъ прѣдставилъ едно свидетѣлство за неговото състояние отъ Добри-Долското селско-общинско управление, отъ което се удостоверява, че е крайно бѣденъ, че има 16-членно семейство, притежава 30 декара работна земя и единъ чифтъ волове, и ако се вземе тая глоба, ще му се продаждъ воловетѣ и земята.

Комисията счете за справедливо оплакването на просителя и моли Нар. Събрание да опрости глобата 261 лева отъ десѣтъкъ за 1891 година. При това искава мнѣние да се прѣпорѣча на г-на надлѣжния Министра, да възбуди углавно прѣслѣдване противъ тоя контролоръ, който е искалъ рушветъ отъ Стоянъ П. Раковски. Тоя човѣкъ и при други обстоятелства е вършилъ тия работи, именно като бившъ сѣдебенъ приставъ при Ломския окръженъ сѣдъ, противъ него има завѣдени около 20 дѣла за злоупотрѣбление и е осѣденъ на три години въ окови. Това е дѣйствителенъ фактъ.

Георги Губидѣльниковъ: Господа прѣдставители! Печална е историята, която ни се докладва отъ почитаемия докладчикъ за онова поведение, което въпросниятъ контролоръ е държалъ по отношение къмъ онзи нещастенъ и трудолюбивъ селянинъ. Обаче, виждамъ отъ доклада, че комисията е взела това рѣшение, на основание писменната просба на просителя. Азъ вѣрвамъ, че всички вие се възмущавате отъ безчеловѣчното поведение на тоя държавенъ чиновникъ, който е забравилъ своитѣ обязанности и длѣжности при изпълнение своята служба; но мислѣ, че ще бѣде по справедливо нашето рѣшение, прѣди да се произнесемъ, да прѣпратимъ прошенieto, чрѣзъ надлѣжното окръжно управление, или пъкъ чрѣзъ какъвто искате каналъ, за да се провѣри обстоятелствено това нѣщо и щомъ се подкрѣпи отъ данни, че дѣйствително работата е така, не остава, освѣтъ всинца да се присѣдинимъ къмъ онова рѣшение, което комисията е взела по това негово прошение. Инакъ ще се основемъ само на едно негово казване, когато, за да може да се взема рѣшение, изискватъ се факти, и ако всичко това се потвърди, не остава, освѣтъ да се уважи просбата на просителя. А тая личностъ, тоя държавенъ чиновникъ да се прѣпорѣча, като човѣкъ, на когото никаква държавна служба да не се дава.

Боста Арсениевъ: Г-да прѣдставители! Докладътъ на това прошение ни дава единъ примѣръ отъ ония тѣй многочисленни, даже ще кажъ безчисленни, произволи на финансовата администрация, произволи, срѣщу които нашитѣ

давокоплатци сж били беззащитни доста дълго време. Работата ми е твърдъ добръ известна. Чиновникътъ, тъй също ми е познатъ. Той е лице, което се ползува съ лошо име въ градъ Ломъ; той е човѣкъ, който възбужда отвращение въ цѣлия Ломски окръгъ; той е човѣкъ, противъ когото има заведени сумма дѣла за злоупотрѣбление, даже тогава възбудени, когато чиновникътъ сж се ползували съ най-голъмо покровителство. Не отдавна се гледа едно дѣло въ Ломския окръженъ съдъ по злоупотрѣбленията на сжщия тоя чиновникъ. Но азъ мисля, че вие ще се съгласите, че по всѣко злоупотрѣбление не е възможно да се възбуди углавно дѣло, толкова повече не е било възможно въ данния случай, защото просителътъ дѣдо Стоянъ е бѣденъ човѣкъ. Макаръ да не е констатирана тая несправедливостъ, макаръ даже да нѣма присѣда и рѣшение, при все това, мисля, лесно ще се убѣдите, че самата истина е изложена въ това прошение, като обърнемъ внимание върху книгата, които сж приложени къмъ прошениято. Има свидѣтелство, което удостоверява, какво количество кукурузъ е събралъ просителя, свидѣтелство, което удостоверява, колко е кукуруза, който той не е крилъ, но чиновника е прѣдставилъ тъй работата и прѣувеличилъ количеството му. Имайте прѣдъ видъ и това, че човѣка е старъ, глава на многочисленно сѣмейство; той е човѣкъ който е прѣкаралъ повечето отъ половината си животъ въ борба за нашето освобождение, който е носилъ пушка, билъ въ много чети участникъ, билъ е другаръ на Раковски, върнялъ се е подиръ освобождението за да се наслаждава на свободата, оставилъ пушката и взелъ раято. Азъ мисля, че чувството на справедливостъ, на човѣколюбие задължава ни да погледнемъ съ по-голъмо внимание на това прошение и да дадемъ удостоверение на просбата на просителя. Тоя човѣкъ не иска да му се опрости десѣтка, иска да му опростимъ глобата. Ако се остави така работата, догдѣто се разслѣдва, ще се мине толкова време, прѣзъ което тая глоба ще се езекутира. Послѣ и да искаме да помогнемъ, ще бѣде късно, слѣдователно, моето мнѣние е да се удовлетвори просителя.

Ат. Краевъ: Да не ви се види чудно, г-да народни прѣдставители, особено на тия, които не живѣятъ въ дълбоката провинция, когато се слуша да се четжтъ или изказватъ такива факти, какъвто е тоя случай. Азъ не-допускамъ, че нещастния старецъ при съставяването на това прошение ще е билъ въодушевенъ отъ желание да клѣвети било чиновничеството изъ цѣло, било въ частностъ тоя чиновникъ. Не допускамъ така сжщо, щото и г-нъ Ломския народенъ прѣдставитель Арсениевъ да е авансиралъ факти, които да не му сж били добръ известни. Главно заради това, защото и азъ като единъ отъ ония, които живѣятъ въ провинцията, ималъ съмъ много пжти случай, да узнавамъ аналогичнитѣ прѣстѣпления на чиновници фискални. Има много да съжالياваме, че при всичко, че Министерството на Финанситѣ и неговитѣ органи, които сж поставени да надзираватъ на дребнитѣ фискални агенти, се стрѣмжтъ да отстранжтъ злоупотрѣбленията, угнетенията и неправилноститѣ, намиратъ се за съжаление твърдѣ много такива чиновници, които безъ никакво стѣснение, безъ ни-

какви скрупули, най безбожно злоупотрѣбляватъ съ туй нещастно чиновническо положение. Чиновникъ съ 50—100 лева на мѣсецъ заплата, въ разстояние на нѣколко време освѣтъ гдѣто ще опропасти нѣколко семейства, но ще състави и грамадно състояние. Оттърватъ се отъ тѣхъ, отъ тѣхнитѣ безчеловѣчни мрѣжи, само тия хора, които иматъ или едно завидно общественно положение, или умѣжтъ да ги по-срѣщнатъ, приематъ и испратжтъ ласкаво, или имъ угаж-джтъ по тоя или оня начинъ, или ги удовлетворяватъ па-рично. Но отъ тамъ нататѣкъ кански пици населението отъ такива недобросѣвѣстни чиновници. Ако у насъ де-сѣтка е твърдѣ много тежѣкъ, то не е причината само това, че когато зимахме номонето, имаше изобилие на про-изведенията. Една отъ важнитѣ причини е, че става твърдѣ много надписване на произведенията. Ако има нѣкой на-примѣръ, 10, 15 или 20 крини, чиновникътъ ги пише 100. Имало е такива чудовищни случаи. Оплаквали сж се хо-рата, но не всичкитѣ. Редко се намиратъ хора, като тоя старецъ отъ Ломско да отиде въ Видинъ и да търси контролъора да дойде да му прѣмѣри кукуруза. Повечето хора казватъ късметъ, щастие или нещастие, какво да го правимъ, ще се тегли. Имало е хора, които сж се оплак-вали, но вие виждате колко се обръща внимание на оплак-ванията. Окрѣжниятъ управитель, вмѣсто да командирова фи-нансовия чиновникъ или нѣкого отъ неговитѣ помощници, праща стражаръ да удостовери, дѣйствително ли е оплак-ването на просителя. Стражарътъ отива въ селото, по-черпва се съ кмета и излиза работата върна, както ѣ прѣдставжъ контролъора. Необходимо е, като се зематъ въ внимание тия случаи, да се изработи единъ законъ, за който моля г-на Министра на Финанситѣ, и въ който да има прѣдвидено строго наказание за тия чиновници, които не-добросѣвѣстно изпълняватъ службата си и които злоупо-трѣбляватъ съ служебното си положение, като искатъ да експлоатиратъ населението. Трѣбва наказание и твърдѣ строго, г-да. Не трѣбва да се употрѣбляватъ въ такива случаи палеативни срѣдства.

Прѣсѣд. Ако е възможно, говорѣте върху проше-нието, недѣйте се отклонява отъ въпроса.

Ат. Краевъ: Колкото до конкретния случай, азъ съмъ на мнѣние, да се уважи прошениято и да се вземе въ вни-мание заключението на прошетарната комисия. Защото прѣд-полагамъ, че комисията не е дошла тукъ да ни докладва, освѣтъ слѣдъ като всестранно е изучила въпросътъ.

Дамянъ Цековъ: Прѣди да кажъ нѣколко думи, моля, г-на докладчика да обясни, има ли въ заявлението на просителя нѣкакво удостоверение или каква и да е офи-циална бумага, която да удостоверява, че просителътъ е на-мѣрилъ въ 1891 година 380 килограма кукурузъ или не.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Относително до количеството на кукуруза, то се излага въ прошениято на просителя, а въ книгата, които сж прѣдставени, има двѣ писма, съ едното отъ които се иска суммата, а съ другото се съобщава, че прошениято му, съ което се оплаква на Видинския окръ-управитель, е оставено безъ послѣдствие.

Дамянъ Цековъ: Г-да прѣдставители! Първо подигна въпросътъ за отлаганieto и изучаване на работата г-нъ Губидѣльниковъ. Колкото и да съмъ противенъ на подобни отлагания, защото, както виждаме, прошенieto е подадено прѣзъ 1891 година, 3 години се влачи тая прѣписка, и ако се отложи сега, едва ще може да се докладва въ тая сесия, и, по всѣка вѣроятностъ, ще се отложи за идущата сесия, защото, до като се направи провѣрката, мѣсеци текатъ. Ще стане много маежъ, а нѣкъ надлѣжнитѣ длѣжностни лица по събиранieto на данъцитѣ нѣма да чакатъ години, а ще извършятъ работата си. Единъ пътъ, като заявлението на просителя останало безъ послѣдствие, то било сѣдебния приставъ, било финансовия агентинъ, ще екзекутира тая глоба и ще вземе воловетъ на тоя човѣкъ, съ които той се храни. Дѣйствително, не е установенъ факта, че просителътъ е намѣрилъ тая храна, а счита се, че той казва вѣрно количеството. Съгласявамъ се съ г-на Губидѣлниковъ само въ такава смисълъ, да се отложи това прошение за друго засѣдание, до когато комисията изиска или чрѣзъ надлѣжното министерство или направо телеграфически да се узнае количеството на кукуруза, който е намѣрилъ просителя прѣзъ 1891 година, което е много лесно да стане, защото вамъ е извѣстно, че се държатъ нарочно книжа за тия работи. Като се прѣдстави това доказателство, азъ мисля, че всички други книжа сж излишни. Ако дойде компетентната властъ и каже, че просителътъ е намѣрилъ 380 килограма кукурузъ, азъ мисля, безсвѣстно ще бжде да приемемъ да плати десѣтъкъ 261 лева. Заради това, съгласенъ съмъ съ г-на Губидѣлниковъ, щото да се отложи това прошение и комисията да поиска телеграфически свѣдѣния за количеството на кукуруза, който той е намѣрилъ въ 1891 година. Никой не се съмнява, че просителътъ е правъ, но трѣбва да има доказателства, когато се рѣшава такъвъ въпросъ. Ако Събранието намира, че по обясненията на г-на докладчика, подкрѣпени отъ г-на народния прѣдставителъ отъ сжщата околия, който познава лично просителя, може да даде вѣра на думитѣ на тия г-да прѣдставители, нека уважи просбата на просителя. Както се вижда тоя контролоръ е билъ способенъ да направи това нѣщо, което и е направилъ, понеже каза се, че имало заведени противъ него много дѣла. Но въ всѣки случай, ако прошенieto не се разгледа въ днешното засѣдание, то да се разгледа по-скоро, защото ще закѣснѣе работата и ще се екзекутира тая глоба. Слѣдъ като продаждатъ воловетъ на човѣка, нѣма си мѣстото, защо да постановяваме да му се възвръща глобата.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Почитаемия нар. прѣдставителъ отъ Рахово иска да търсимъ свѣдения за количеството на кукуруза, който просителя е намѣрилъ въ ораната отъ него нива въ землището на с. Акчаръ. Има да кажъ, че тия свѣдения не можемъ да ги добиемъ отъ никого, по тая причина, г-да прѣдставители. Отъ жалбата на просителя се вижда, че контролорътъ не е отишелъ нито на нивата, нито въ дома на просителя, ако и да е билъ виканъ да измѣри кукуруза. Просителътъ освѣнъ нивата, която работилъ въ Акчарския районъ, той е работилъ и други 30 декара

ниви въ с. Добри-Долъ. Контролорътъ, когато съставилъ акта, за да наложи глобата, той турилъ количеството на кукуруза по произволъ, както казва и просителътъ, защото кукуруза не е билъ мѣренъ, ако и да е билъ виканъ контролорътъ. Слѣдователно, даже да бѣше той укрилъ кукурузътъ, трѣбваше да се намѣри укритата частъ и само за нея да се земе глоба. Сега, ако питаме, какво е количеството на кукуруза, естествено е, че ние не ще можемъ да констатираме такава количество, за каквото е обложенъ просителя. По-големо ли е било количеството на кукуруза или по-малко, не може да се каже. Други свѣдения отъ никѣдъ не може да се искатъ. За това, намирамъ, че нѣма да се достигне оня резултатъ, който се иска да се добие, чрѣзъ отлагане на това прошение, като се искатъ свѣдения отъ Видинския окръженъ управителъ, понеже не се знае точно количеството на кукуруза, тъй като контролора не е отишелъ да го прѣмѣри и да се знае дѣйствително, колко е. Азъ съмъ на мнѣние да се приеме мнѣнието на комисията, да се опрости глобата и да рѣшимъ въпроса сега.

Гено Недѣлковъ: (Отъ трибуната). Г-да прѣдставители! Ми се струва, че г-нъ Цековъ смѣсваше глобата, която се налага на Стояна Раковски, съ десѣтъка на кукуруза. Тия 261 лева, както чухте отъ г-на докладчика, сж само глоба, за туй, защото ужъ билъ укрилъ своя кукурузъ, не далъ да се запише и обложи съ надлѣжния десѣтъкъ; за туй именно се глобява съ 261 лева. Тѣй щото, тая сума, която се иска да се опрощава, е само глоба, а десѣтъкътъ, това е друга работа. Не съмъ съгласенъ съ г. г. Губидѣлниковъ и Цекова да се отлага и изучава тая работа, защото тя е изучена доста добрѣ. При прошенieto има приложени всички книжа, които сж нуждни и отъ които може да се изясни, какъ стои работата. Въпросътъ е, да ли да се установимъ, да се основемъ на тия книжа. Има свидѣтелство, че той е глобенъ за кукуруза, но той не е кривъ кукурузъ, има и друго едно удостовѣрение, че той е съвършено бѣденъ. Зарадъ туй, до какво ще се добиемъ, както каза г-нъ докладчикътъ, ако отложимъ рѣшението на тоя въпросъ, едва ли ще се добиемъ до туй, което иска г-нъ Цековъ. За насъ е важно да знаемъ, че тоя сиромасъ е глобенъ за укриванъето на кукурузъ и че тоя кукурузъ не е билъ укриванъ. Освѣнъ това, нужно е да знаемъ, че той е сиромасъ и че не може да понесе глобата. Пакъ отъ разясненията на г-на Арсениева, Ломски народенъ прѣдставителъ, вие виждате, че тоя човѣкъ е сиромасъ, старъ, немощенъ и вѣнъ отъ това, той е заслужилъ на отечеството си; борилъ се е за отечеството, като е зималъ участие въ разни чети, и сега на стари години, отъ единъ недобросвѣстенъ финансовъ чиновникъ е глобенъ съ 261 лева. Като се земе прѣдъ видъ, какъ става глобяванието, ще си обяснимъ работата. Глобяванието става по рапортъ отъ контролора и глобата се налага отъ окръжния управителъ по донесение; тя не се налага чрѣзъ сѣдилището; не се изискватъ никакви свидѣтелски показания. Достатъчно е единъ контролоръ да иска да направи зло на единъ човѣкъ или на едно село, и той може да напише едно доношение до окръжния управителъ, и чо-

вѣкътъ или селото да бѣдѣтъ глобени. Тѣлока повече, че туй нѣщо се отнася за оная блаженна епоха на Стамболовото вѣме, когато послѣдния жандармъ бѣше нѣщо повече отъ всѣки гражданинъ и му тѣпчеше правата.

Като се земе всичко това прѣдъ видъ, т. е. че работата на глобяването се уяснява, че човѣкътъ е сиромашъ и заслужилъ на отечеството си, мислѣхъ, нѣма да направимъ злѣ, ако приемемъ прѣдложението на почитаема комиссия и опростимъ тия 261 лева, отъ колкото да искаме такива свѣдѣния, каквито се прѣдлагатъ да се изискатъ, които, първо, нѣма да се намѣрѣтъ, и второ, едва ли сѣ нуждни повече за обяснение на работата.

Коста Ранковъ: Г-да прѣдставители! Днесъ се иска отъ насъ да опростимъ глобата на тоя просителъ по двѣ причини. Първо, че финансовиятъ контрольоръ е вършилъ беззакония спрямо тозъ човѣкъ, и второ, че послѣдниятъ билъ бѣденъ. Ако ние приемемъ рѣшението на комиссията, ще признаемъ, че финансовиятъ чиновникъ е вършилъ беззакония. Най-справедливо ще бѣде, ако признаемъ, че просителътъ е бѣденъ, и на туй основание да му опростимъ глобата, отъ колкото да признаемъ, че чиновникътъ е вършилъ беззакония, до като нѣмаме никакви обстоятелства на лице. Заради това, да се испрати туй дѣло на надлѣжната власть, да го изслѣдва и да даде на чиновника, ако наистина е вършилъ беззакония, приличното наказание, а колкото до просителя, ние да опростимъ глобата му, на това основание, че той е бѣденъ.

Веселинъ Котевъ: Г-да прѣдставители! Ако му бѣше тукъ мѣстото да описваме злоупотрѣбленията на нѣкои чиновници, то азъ има какво да говорѣхъ.

Хр. Конкилевъ: Протестирамъ, г-не прѣдсѣдателю! Всѣки день искамъ думата и не ми ѣ даватъ.

Прѣдсѣд.: Не съмъ Ви видѣлъ. По рано да искате думата. Сега ще ви запишѣ и на реда си ще говорите.

Хр. Конкилевъ: Сега, другаритѣ видѣхъ, че съмъ искалъ думата. (Излиза изъ залата).

Веселинъ Котевъ: Прѣзъ 1883 год., когато се описваше една моя овощна градина, зема ми се не на 100-тѣхъ 10, но на 100-тѣхъ 90. Направихъ заявление до финансовия чиновникъ, но то се остави безъ послѣдствие, защото бѣхъ просрочилъ опрѣдѣлениятъ срокъ. Тогава азъ се отнесохъ до Финансовото Министерство, изложихъ подробна смѣтка, отъ която се установи, че не ми е взето 10%, а 90, и благодарение на г-на Министра на Финанситѣ, проводи ми се една платежна заповѣдъ и азъ си истеглихъ паритѣ.

Що се отнася до тоя нещастникъ, той е направилъ своето оплакване до окр. управителъ. Окрѣжниятъ управителъ, ако е билъ добросвѣстенъ чиновникъ, трѣбвало е да направи изслѣдване върху взятката, да ли наистина десѣтъчниятъ контрольоръ му е искалъ 2 наполеона или 5 гѣски. Но по това нищо не се е направило. Окр. управителъ испратилъ единъ стражаръ въ селото и съ това се задоволилъ.

До колкото помнѣхъ, въ Закона за бирниците е казано, че единъ бѣденъ, ако нѣма повече отъ 10 декара земя,

повече отъ единъ чифтъ волове, тая земя и тия волове не могатъ да се продаватъ за исплащане на закѣсѣли данѣци. Ако се установи, че тия 30 декари земя сѣ обработвани отъ трима души, значи, на Стояна Раковски се падатъ 10 декари, и споредъ Закона за бирниците излиза, че трѣбва да му се опроси тая глоба. Още повече, че тукъ не се иска да се опрости нѣкакъвъ прямъ десѣтъкъ, а глоба. Защо, прочее, да не даваме вѣра на почитаемия нашъ другаръ, г-на Арсениевъ, който обяснява, че знае положението на просителя и знае какъ стои работата? Ето защо намирамъ, че заключението на комиссията трѣбва да се приеме, което заключение е, да се опростѣтъ на тоя нещастникъ 261 лева глоба, защото, ако сега оставимъ работата, тя ще остане за идущата сесия и глобата ще се събере. Ако може да прѣустановимъ събирането на тая сума, до като се раслѣдва работата, то е другъ въпросъ. Могло би да се приеме това, ако може да се приустанови исплащането на сумата, и вънъ отъ това, слѣдъ като се изслѣдва и се види, че Стоянъ Раковски е правъ, десѣтъчния контрольоръ да се даде подъ сѣдъ. Считаю въпроса за изчерпанъ и моля да се прѣвъртитъ дебатитѣ.

Йови Воденчаровъ: Като членъ на прошетарната комиссия, искамъ да дамъ нѣкои обяснения.

Прѣдсѣд.: Г-нъ Котевъ прави прѣдложение за прѣкращение на дебатитѣ, тѣй щото азъ съмъ принуденъ да го подложѣ на гласуване.

Вълчо Нейчовъ: Азъ не съмъ съгласенъ да се прѣкратѣтъ дебатитѣ. Имахъ да кажѣ нѣщо сѣщественно по тоя въпросъ. Моля да се не прѣкращаватъ дебатитѣ. Тукъ не се касае въпросътъ за 200 лева, които трѣбва да се опростѣтъ, но за принципа, който е прокаранъ въ основата на нашата Конституция.

Прѣдсѣд.: Вие сте на реда да говорите, но ще попитамъ Събранието, да ли се съгласява да се говори още по разисквания въпросъ. Който приема прѣдложението на г-на Котева, за прѣкращение на дебатитѣ, да си вдигне ржката (Меншество) Ще се говори.

Вълчо Нейчовъ: Г-да! Исканието, което въ тая минута обѣрѣхъ вашето внимание, не се прѣдставя така просто, както на пръвъ погледъ може да се стори. Не е тукъ думата за подарѣка, който трѣбва да се направи на едно бѣдно лице, — опрощаването на 200 и толкова лева, — думата е, да ли исканието е внесено по надлѣжния пътъ и до каква степенъ Събранието е компетентно да рѣшава въпроса тѣй, както той е прѣдложенъ. Г-да! Азъ мислѣхъ, че не ще бѣдѣ голословенъ, като утвърди, че чл. чл. 153 и 155 отъ нашата Конституция опрѣдѣлятъ ролята на Събранието въ сегашния случай. Да рѣши Събранието да прости сумата отъ 200 и повече лева на искача, значи, да признае за виновенъ чиновника, противъ когото става оплакване и върху грѣшкитѣ на когото искачътъ иска да обѣрне вашето внимание. Азъ не мислѣхъ, че Събранието може да се тури въ такъвъ пътъ на дѣйствието; то би слѣзло много стѣпала отъ оная висота на суверенитетъ, на

която го полагатъ цитиранитѣ членове. Нашата Конституция прѣдвижда пѣтя, по който едно лице уврѣдено отъ нѣкого, както е работата въ настоящия случай, може да добие удовлетворение. Чл. 165-й отъ Конституцията е, който прѣдписва тоя пѣтъ. Ето що гласи тоя членъ: (Чете). „Всѣко длъжностно лице отговаря за своитѣ дѣйствия по службата си.“ Има си мѣстото да се жалваме, че 15 годишното сѣществуване на нашата Конституция, не ни е показало длъжността; но ако нашитѣ управници не сж се сѣтили, то народното прѣдставителство да ги подкани да внесѣтъ законопроектъ, за удовлетворение уврѣденитѣ лица. Г-да! Тоя членъ, който цитирахъ, опълномощава създаването на единъ законъ, който да прѣдвижда въ подробности всичкитѣ случаи, когато едно длъжностно лице може да сгрѣши, да поврѣди интереситѣ, нравствено или материално, на единъ гражданинъ; по силата на тоя законъ, всѣко едно длъжностно лице, отъ дѣйствията на когото страдатъ интереситѣ на единъ гражданинъ, ще отиде прѣдъ опрѣдѣления сѣдъ и ще бѣде отговорно прѣдъ уврѣденото лице. Компетентниятъ Министръ ще отговаря, спрямо другитѣ, за грѣшкитѣ, които е направило едно подвѣдомствено нему длъжностно лице, ако тѣ произлизатъ отъ небрѣжението и грѣшкитѣ на самия Министръ. Незнаѣмъ да ли съмъ достатъчно ясенъ, за да ме разберете. Азъ мислѣхъ, въ всѣки случай, въ отсѣтствието на тоя законъ, който прѣдвижда 165 членъ отъ Конституцията, уврѣденото отъ пристава лице трѣбваше да се отнесе до надлѣжния министръ, и той, като констатира грѣшкитѣ на своя подчиненъ, и ако не намѣрише друго срѣдство да удовлетвори искача, той щѣше да внесе проектъ за материалното удовлетворение на уврѣденото лице, като отъ друга страна земѣше грижата за наказанието на чиновника. Ето единствениятъ пѣтъ, по който трѣбва да се върви и отъ него, мислѣхъ, Събранието не може да се отдѣли. Ако Събранието опрости суммата 200 и толкова лева на искача и ако се движи въ своето рѣшение отъ съображението, че лицето е пострадало отъ грѣшкитѣ на единъ чиновникъ, не ще се съобрази съ високата роль, която прѣдписва членътъ отъ Конституцията, който имамъ честта да цитирамъ. Само едно нѣщо може да се направи: — което г-нъ Краевъ прѣдложи и за което му рѣкопѣлѣхъ, — Събранието, безъ да зима въ съображение самия фактъ, грѣшката на чиновника, отъ когото се оплакватъ, движимо отъ чувството на чловѣколюбие и на справедливостъ, да направи подарѣкъ отъ тая сума на искача. Никакво друго рѣшение на Събранието не би било съобразно съ постановленията на Конституцията.

Тия забѣлѣжки, г-да, азъ направихъ и настоявамъ върху нуждата у насъ да бѣде създаденъ законътъ, който се прѣдвижда въ чл. 165 отъ Конституцията; защото, ако рѣшимъ тоя въпросъ, както е прѣдставенъ, ние ще се туримъ въ положението на единъ окрѣженъ прокуроръ. Не е достойнствено на Събранието, тѣ да прѣдставя на наказателнитѣ власти единъ чиновникъ отъ такава степенъ. Събранието е само компетентно, само въ неговата властъ е да обвини единъ министръ. А на правителството непротивно е да държи такива чиновници.

Иови Воденчаровъ: Ми се струва, ако се впуснемъ да говоримъ толкова на дълго и на широко върху тоя въпросъ, единственната причина бѣше, че не схванѣхме добрѣ рѣшението на прошетарната комисия. Нѣкои даже натѣкнахъ на комисията, че не била изучила въпроса добрѣ, прѣгледала отъ горѣ отъ горѣ работата и излѣзла прѣдъ Нар. Събрание съ такова рѣшение, санкционирането на което се иска отъ насъ. Имамъ честъ да кажъ на г. г. Губидѣльниковъ и Цекова, че комисията употреби цѣлъ единъ часъ врѣме въ изучаване и разискване на тоя въпросъ, и се убѣди въ справедливостта на мотивитѣ, върху които основа това свое рѣшение. Независимо отъ даннитѣ, които се намиратъ при дѣлото, независимо отъ свѣдѣнията на околийското управление и общината, комисията изслуша така сжщо и личнитѣ обяснения на трима свои членове, на които е извѣстна тая работа и на които даде пълна вѣра. Възъ основание на даннитѣ, които се намѣрватъ при дѣлото, и на основание даннитѣ събрани отъ своитѣ членове, комисията даде заключение, да се опростѣтъ тия 261 лева глоба на просителя, а прошенето му да се прѣпрати на надлѣжния Министръ за разслѣдване, и ако отъ слѣдствието се укаже, че дѣйствително оплакването по злоупотрѣблението на чиновника е истинско, то да даде надлѣжния ходъ за наказанието на тоя чиновникъ. Такова е рѣшението на комисията. Азъ мислѣхъ, че отъ тия обяснения ще бѣде доволенъ и г-нъ Вѣлко Нейчовъ. (Вѣлко Нейчовъ: Не съмъ доволенъ), че не сж нарушени упоменѣтитѣ отъ него членове отъ Конституцията, а така сжщо и почитаемото Събрание ще приеме рѣшението на комисията. Ако се отиде, да се прѣпорѣчва на правителството да направи законъ, както г-нъ Нейчовъ иска да каже, и се остави да се продадѣтъ — до като се изработи тоя законъ — воловетѣ на човѣка и умрѣтъ дѣцата му отъ гладъ, това ще бѣде много прѣстѣпно. Защото, ние имаме закони, но не сме имали хора, които да ги изпълняватъ. Най-добритѣ закони сж най-лоши, ако тѣ не сж изпълняватъ, ако нѣма кой да слѣди за тѣхното изпълнение. Ето гдѣ е злото. Ако имаше кой да слѣди за дѣйствията на чиновницитѣ; ако бѣше въ единъ режимъ, въ който се прѣслѣдватъ беззаконията, нито маската на чиновницитѣ щѣше да се описва така, нито щѣхъ да се налагатъ такива глоби, нито ние щѣхъ да се занимаваме съ такива работи и да си губимъ врѣмето.

Почитаемото Събрание ще направи една милостъ, единъ справедливъ актъ, ако приеме рѣшението на комисията да се опрости глобата наложена на просителя Раковски, и второ, ако рѣши да се испрати прошенето на надлѣжния министръ, за разслѣдване на работата, и ако се укаже истина това, за което се подозира чиновникътъ, да му се наложи личното наказание.

Дим. Марковъ: Ще кажъ само двѣ три думи. Почитаемото Събрание трѣбва да знае, че туй е първото прошение отъ какъ се е открила сесията, съ което се иска милостъ. Щомъ направите прецедентъ да дадете милостъ на тоя старецъ, увѣрявамъ ви, че има много старци въ България, които ще се отнесѣтъ съ прошения до тукъ и вие

всѣка Сжббота ще имате работа да опрощавате разни глоби. Не искамъ да кажъ, че не трѣбва да се оказва милостъ отъ Нар. Събрание, нѣ искамъ да кажъ, че тя трѣбва да се прави тамъ, дѣто си има мѣстото. Не искамъ да кажъ, че ако единъ чиновникъ си е позволилъ да направи нѣкоя пакостъ на единъ данѣкоплатецъ, съ което нѣщо би го лишилъ отъ двата му вола, ние не трѣбва да направимъ милостъ на тоя човѣкъ, но щомъ правимъ такъвъ компромисъ, както г-нъ Воденчаровъ прѣдлага да направимъ, да прѣдрѣшимъ въпроса, и да бомбардираме Министерството съ просбитѣ на такива просители, които искатъ опрощение на наложенитѣ имъ глоби, щомъ почнемъ да испращаме такива арзохали въ министерството, ще отворимъ друга една рана — да се назначаватъ анкети.

Прощавайте глобитѣ тамъ, гдѣто заслужава. Имате ли какво годѣ доказателство за обвиненията, които се хвърлятъ върху тоя чиновникъ? — Нѣмате никакви. Докладчикътъ г-нъ Ангеловъ, като Ломски адвокатъ, може да знае работата, но отъ гдѣ знае азъ, да не би той да е адвокатъ и на просителя: (А.т. Краевъ: За 261 левъ?). Може, защо не? Той като се явява тукъ, както и всички други прѣдставители, има морално задължение да защитава своитѣ избиратели, и то прави честь на такива прѣдставители, гдѣто искатъ да се спомогне на всѣко лице, което тѣ смѣтатъ за онеправдано. Но ние не можемъ да приемемъ това тѣхно казване за вѣрно. Тогава, утрѣ азъ ще се явя, като прѣдставителъ отъ Орханійската околия, като знае, че извѣстна работа е тѣй, или както ми сж писали за нежъ, ще искамъ и азъ опрощаване на глобата. Туй не е право. На туй основание, поддържамъ направеното отъ г-на Губидѣлникова прѣдложение да не се бърза съ рѣшаванieto на тоя въпросъ, да се отложи той, и слѣдъ като стане разслѣдването по него, въ едно близко заседание да се внесе за разглеждане. За да се не правятъ прецеденти, и като имамъ прѣдъ видъ, че ще се обременимъ съ много работа, то да се отложи тоя въпросъ и слѣдъ като се изучи правилно и попълни празнотата, както г-нъ Цековъ каза, да се установи, колко е билъ кукурузътъ нежъ година и да ли количеството му е било надписано повече отъ контролѣра, тогава да се опрости. Но щомъ нѣма никакви данни и вземемъ за чиста монета писаното въ едно прошение на заинтересувано лице, ние ще направимъ прецедентъ такъвъ, какъвто нѣма да има никакви добри резултати. Това като казвамъ, не съмъ противенъ да се дава милостъ на единъ човѣкъ, но искамъ да се не бърза и да се изслѣдва добръ работата.

Дим. Йоновъ: По тоя въпросъ се говори доста много; обаче, не съмъ съгласенъ съ г-на Маркова, да се отлага работата, и да се изслѣдва истинността, защото тоя контролѣръ, за когото става дума, е осжденъ отъ Ломския окр. сждъ на три години затворъ. Какво виждаме, г-да! Тукъ единъ бѣденъ човѣкъ си простира ржката и иска да му се опростятъ 261 лева, като прѣдставлява и свидѣтелство, въ което се казва, че ималъ само два вола. Сега бива ли, понеже не е освѣтлена работата, да идемъ за толкова пари да му продадемъ двата вола и да му заклю-

чимъ кжщата? Азъ мисля, че повече отъ двѣ хиляди франка ни струва това, гдѣто се маемъ и разискваме тоя въпросъ.

Г-да прѣдставители! Ще дойде врѣме и то не е далечъ, когато ще се търсятъ милиони, а не 200 фр.; за милиони палати се издигнахъ тукъ. (Гласове: „Вѣрно!“ Ржкоплѣскание). Тамъ трѣбва да бждемъ защитници на парата, а не тукъ. (Ржкоплѣскание). Като вземете, г-да прѣдставители, положението на това село, отъ което е просителътъ, гдѣто често съмъ и азъ бивалъ, ако вземете цѣло да го продадете, нѣма да струва толкова, нѣма да вземете и 1000 фр. Заради това, азъ съмъ на мнѣние, да се опростятъ тия пари на просителя, и моля Събранието да направи това. Считаю въпроса за исчерпанъ.

Дав. Мазничевъ: И да осждятъ тоя човѣкъ, нѣма какво да му зематъ. Той има само единъ чифтъ волове и отъ неволя плаче. Моля да хванете вѣра на всичко, което се казва за тоя човѣкъ, защото и азъ съмъ билъ очевидецъ на всичко. Истина е, че той е давалъ гжски, кокошки и други нѣща като рушфетъ. Всичко е така, както се оплаква.

Исчерпанъ е въпросътъ и моля да се рѣши.

Прѣдсѣд.: Полагамъ на гласуване прѣдложението на г-на Мазничева. Който е съгласенъ да се прѣкрятъ дебатитѣ по разисквания въпросъ, да си вдигне ржката. (Болшинство). Прѣкращаватъ се дебатитѣ.

Г-нъ докладчикъ! Какво е заключението на комисията: само да се опрости глобата, или да се испратятъ книжата въ Министерството?

Доклад. Алекси П. Ангеловъ: Да се опрости глобата, и книжата да се прѣпратятъ въ Министерството за изслѣдване на работата.

Прѣдсѣд.: Полагамъ на гласуване прѣдложението на комисията: да се опрости глобата 261 лева за неописания кукурузъ прѣзъ 1891 год. на Стояна Петровъ Ракowski, и книжата, както и прошенията му да се прѣпратятъ въ надлѣжното министерство, за по нататъшно изслѣдване и наказание на виновния. (Вълко Нейчовъ: Ще дигамъ ржка само за първия дѣлъ!). Който е съгласенъ съ заключението на комисията, да си вдигне ржката. (Болшинство). Приема се.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Ще докладвамъ едно прошение, подадено отъ Димитръ Цвѣтковъ отъ с. Лозно, Кюстендилска околия, държавенъ пенсионеръ. Тоя просителъ казва, че е билъ опълченецъ отъ бившата война, останалъ съ дѣсната ржка сакатъ. Прѣзъ 1891 година му била отпусната една пенсия отъ 360 лева, която казва, че не му била достатъчна за да поддържа сѣмейството си, и затова иска да му се увеличи. Къмъ прошенията си прилага и едно свидѣтелство отъ общинското управление, въ което се казва, че той билъ бѣденъ.

Комисията, като има прѣдъ видъ, че пенсията, която е дадена въ 1891 г. на просителя — 360 лева, е достатъчна за да може да посрѣща нуждитѣ си, и че сѣмейното му положение е сжщо такова, каквото е било прѣзъ 1891 год., когато му е била отпусната пенсията, напѣри,

че молбата му не може да бжде удовлетворена, и ѝ остави безъ послѣдствие.

Веселинъ Котевъ: Г-да прѣдставители! Азъ нѣмаше да правѣмъ разсѣждениа и да молихъ да се оттегли това рѣшение на комисията, ако нѣмаше и други такива оплаченци, които не са кати, както е просителъ Цвѣтковъ съ дѣсената рѣчка, но които нѣматъ никакъвъ сакатлъкъ и получаватъ, кой по 50, кой по 100 и кой 150 лева. Натурално сѣ кръстове — не искамъ да критикувамъ кръстовете — расхождатъ се здрави и получаватъ пенсията си. Тоя човѣкъ има единъ медалъ, но нѣма дѣсената сирѣчка. Ние имаме въ Кюстендилъ оплаченци, безъ никакъвъ сакатлъкъ, работятъ си търговията и получаватъ по 50-60 лева мѣсечна пенсия. Но тоя човѣкъ не е ималъ благоволеніето на прѣдставителитъ въ Стамболово врѣме, и за това не е могълъ да си издѣйствува една по-голяма пенсия. Ето защо, азъ ще молихъ, ако е възможно да си оттегли комисията това свое рѣшение, и да се даде на просителя една мѣсечна пенсия отъ 50 лева, защото пакъ казвамъ, той е сакатъ и неспособенъ за никаква работа.

Ат. Краевъ: Бихъ желалъ г-нъ докладчикътъ да обади на Нар. Събрание, колко дѣца има тоя човѣкъ?

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Има три дѣца.

Ат. Краевъ: Слѣдъ това, има да забѣлѣжж на г-на Котева, че у насъ въ Шуменъ има единъ оплаченецъ Янко Петровъ, който има дѣца, сѣлѣ е и сѣ дѣтѣ очи, и нѣма ни единъ сантимъ пенсия. Не трѣбва да се слѣдва примѣра на Стамболова, да се даватъ щедро пенсиятъ. Достатъчно сѣ на просители 30 лева на мѣсецъ, да не ходи да проги, както Янко Петровъ въ Шуменъ. Може да вземемъ рѣшение, ако искате, и ако той, просителя, нѣма срѣдства за възпитание на дѣцата свои, да се възпитаатъ на държавни срѣдства.

Дамянъ Цековъ: Г-да прѣдставители! Азъ мисля, че никой не успорѣва заслугитъ на просителя, за да му се отпусне пенсия; именно на основание на тия заслуги въ 1891 год. му е отпущана тая пенсия. Но въпросътъ е тукъ, че той е незадоволенъ отъ тая пенсия, защото не му стигала за прѣжитаваніето му. Ми се струва, че единствената причина, за да иска увеличение на пенсията си, не е тая, не е щедростта на бившето Събрание, да се отпущатъ повечко и по-голями пенсии. Ако земете дневницитъ, вие ще видите, че сѣ давали пенсии не по 500, а по 2 и 5000 лева годишно; бѣше се въвело като принципъ да се удовлетворяватъ всички просители. Ако е работата да цѣнимъ заслугитъ на тоя поборникъ и да му даваме пенсия, нѣмамъ нищо противъ. Единъ пѣтъ, на основание на тия заслуги, дадена му е пенсия, сѣмейното му положение не се измѣнило и особено нещастие не го е сполѣтѣло, мисля, че тая пенсия, която му е отпущана при сѣщото положение, е достатъчна, и мнѣнието на почитаемота прошеатарна комисия е сѣвършено справедливо.

Както каза г-нъ Марковъ, ако допуснемъ да стане прецедентъ, то всички ще кажатъ, че ние сме щедри и ще имаме тоя резултатъ, какъвто е случая съ настоящето

прошение. А ако направите една малка справка, ще видите, колко стотини хиляди лева сѣ отпуснажи за пенсии. Несправедливостта наистина има, но знамъ, че въ V-то Общи Нар. Събрание — тукъ има Търновски прѣдставители, които знаатъ, се отпусна на селѣштвото на покойния Измирлиевъ, който е обѣсенъ въ Турско врѣме, само 30 лева пенсия. Ако на такова едно сѣмейство е отпущана такава пенсия, какъто е на просителя, който горѣ долу е още въ сѣстояние да работи, мисля бившето Народно Събрание достатъчно добръ е опрѣдѣлило пенсията на послѣдния, и нѣма защо да ѝ увеличаваме. Заради това, да се приеме мнѣнието на комисията и се остави прошеянето на просителя безъ послѣдствие.

Гено Недѣлковъ: Человѣкътъ живѣе въ село и азъ мисля, че 360 лева му сѣ достатъчни, защото той има домочадие съ три дѣца. Прѣдъ видъ на туй, повече нѣма какво да се каже. Мислете, г-да прѣдставители, че на всички такива хора нѣма пенсия. Всички такива хора ще искатъ пенсия.

Янко Чучарковъ: Г-да прѣдставители! Когато се отпущатъ пенсии на заслужили хора, нито Нар. Събрание, нито правителството иска, — когато отпуща такива помощи на подобни заслужили хора, — да прави това съ цѣль, щото хората да си правятъ сѣстояние на себе си и сѣмействата си.

Тия пари се отпущатъ, единствено, съ цѣль, за да се прѣхранватъ тия хора. На тоя просителъ въ 1891 г. е изпълнена просбата и сега нѣма какво да се говори. Не се доказва съ нищо, че не сѣ му достатъчни паритъ, да прѣхрани сѣмейството. Слѣдователно и не може да се уважи неговото искание, да се увеличи пенсията му. Бѣхъ минклата година, г-да прѣдставители тукъ, когато се явяхахъ подобни заявляния отъ много така заслужили на българското отечество хора и искахъ увеличение на своята пенсия. Яви се едно прошение отъ нѣкой си Иванъ Арабаджията, на когото се исчислявахъ заслугитъ въ врѣме на сѣединението на Южна съ Сѣверна България. Едно свидѣтелство се прѣдстави, че не е толкова бѣденъ човѣкъ и отъ своя имотъ и срѣдства може да се поддържава, — прѣхранва, понеже билъ още и здравъ, но пакъ му се отпусна 150 лева мѣсечна пенсия. Человѣкътъ е селянинъ съ 3—4 дѣца, и може да се поддържава съ по-малко пенсия. Съ така отпущаніе пенсии, ние правимъ да се създаватъ на извѣстни хора положения, а не помощи за прожигвѣвание. Когато се искахъ такива пенсии, излизаше Юрданъ Юрдановъ, Инджето, бабаиятъ тогава въ това Събрание и казваше: (Прѣдсѣд.: Говорѣте по прѣдмета). Г-да прѣдставители! Тоя човѣкъ е служилъ въ моята чета, той е най-храбръ юнакъ, заради това трѣбва да му се отпусне голяма пенсия. Трѣбва ли да бѣдемъ и ние въ таково положение, да създаваме на хората капитали? — Не мисля. Така щото, ние трѣбва да гледаме, на такива заслужили хора да имъ отпускатъ пари за прожигвѣвание, а не да имъ създаваме извѣстни капитали. Зарадъ туй, азъ съмъ на мнѣние, да се приеме прѣдложението на докладчика, или на комисията, която е оставила безъ послѣдствие прошеянето на просителя Димитръ Цвѣтковъ.

Тони Радевъ: Искамъ да кажъ, че на единъ човѣкъ, който е сакатъ въ лѣвата рѣка, има три дѣца, живѣе въ село, достатъчно му сж 360 лева. Той може да пасе овце или да върши друга нѣкоя работа. Ами ако бѣше здравъ и нѣмаше съ какво да се прѣпитава, какво щѣше да прави? Пакъ щѣше да бжде овчаръ или козаръ. Заради това да не гледаме на минѣлото Събрание, което е отпуснѣло пенсия на г-жа Бѣлчева, Муткуръ ва, Захаријевица Стоянова и др. Ние нѣмаме врѣме да отпущаме пенсии, да се расхождатъ хората съ капели изъ градищата и селата; нашата хазна е достатъчно отпуснѣла пенсии; за това не трѣбва да се отпущатъ повече. 360 лева на тоя човѣкъ сж достатъчни. (Слабо ржкоплѣскание).

Прѣдсѣдъ: Понеже въпросътъ се прогласи за исчерпанъ, то ще се тури на гласуване заключението на комисията, което е, прошенито на Димитра Цвѣтковъ да се остави безъ послѣдствие. Който приема, щото да се остави безъ послѣдствие това прошение, да си вдигне ржката. (Болшинство). Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито на Тодора Попъ Ивановъ отъ градъ Търново, който титулира себе си за поборникъ. Казва въ прошенито си, че въ 1862 год. емигриралъ въ Румжния, гдѣто прѣстолялъ като емигрантъ до нашето освобождение. Билъ е 16 години емигрантъ и иска да му се даде пенсия.

Комисията, като имаше прѣдъ видъ, че за емигрантство не се отпуща пенсия, остави прошенито безъ послѣдствие.

Прѣдсѣдъ: Ще се гласува. Който приема мнѣнието на комисията, щото прошенито на Тодоръ Попъ Ивановъ, отъ гр. Търново, да остане безъ послѣдствие, да си вдигне ржката. (Болшинство). Приема се.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито на Ефросина Д. Робева. Въ прошенито си просителката излага, че покойниятъ ѝ мжжъ Д. Робевъ е принесълъ голѣми заслуги на отечеството, а особенно за българщината въ Македония. Отнесла се до Екзархията да ѝ се даде пенсия за да се прѣхранва. Екзархията обаче не ѝ отпуснала пенсия, а ѝ отправила до Българското правителство и тя сега се отнася до Нар. Събрание да иска пенсия. Никакви документи приложени при прошенито нѣма. Комисията, като има прѣдъ видъ, че не сж извѣстни заслугитѣ на покойния Робевъ, какви заслуги е принесълъ, особенно за българщината въ Македония, остави безъ послѣдствие това прошение.

Прѣдсѣдъ: Понеже никой не иска думата, ще дамъ на гласуване мнѣнието на комисията. Който не приема мнѣнието на комисията да си вдигне ржката. (Никой не вдига). Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито на Ненча Алексовъ, отъ село Батошево, Севлиевска околия. Просителтъ излага въ прошенито си, че прѣзъ врѣме на възстанието въ 1876 година, неговия имотъ билъ разсипанъ, именно: изгорѣла кжщата му, нѣколко бурета съ ракия, два вола, 4 празни бѣчви и пр. За това иска 1200 лева годишна пенсия, за

да може да поддържа семейството си. При прошенито има приложени свидѣтелства, отъ които се вижда, че той въ врѣме на възстанието е взелъ участие и има причинени врѣди; но комисията, като има прѣдъ видъ, че отъ освобождението и до сега не му се е указало нужда отъ поддржка отъ държавата, а пакъ, че е взелъ участие въ възстанието, въ което възстание сж взели участие и много други Българи, не може да послужи, за да му се даде пенсия, остави прошенито му безъ послѣдствие.

Прѣдсѣдъ: Понеже никой не иска думата, ще дамъ на гласуване мнѣнието на комисията. Който приема мнѣнието на комисията да се остави прошенито на Ненча Алексовъ безъ послѣдствие, да си вдигне ржката. (Болшинство). Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито на Иванка Георгева Замчева, отъ градъ Севлиево.

Просителката въ прошенито си казва, че въ врѣме на възстанието е прикрила въ кжщата си нѣкой си Иванъ Устабашиевъ, който е билъ възстанникъ и, че на тоя възстанникъ Българското правителство е дало 100 лева мѣсечна пенсия; за това и тя, понеже е укрила Устабашиева и е сега бѣдна, проси да ѝ се отпусне пенсия отъ държавата.

Комисията не намѣри за уважителна просбата на просителката, остави прошенито ѝ безъ послѣдствие и моли почитаемото Събрание да уважи мнѣнието на комисията.

Прѣдсѣдъ: Ще се гласува. Който приема заключението на комисията, да се остави безъ послѣдствие прошенито на Иванка Георгева Замчева, да си вдигне ржката. (Болшинство). Остава безъ послѣдствие прошенито на просителката.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито отъ Дякона Христофоръ, отъ Батшевския мѣнастирь, Севлиевска околия.

Просителтъ казва въ прошенито си, че е взелъ участие въ възстанието и иска пенсия въ размѣръ, какъвто Събранието намѣри за благоприлично. Има приложено къмъ прошенито свидѣтелство, подписано отъ нѣколко лица, което казва, че тоя диконъ е участвувалъ въ възстанието.

Тоя човѣкъ е здравъ и е калугеръ въ Батшевския мѣнастирь.

Комисията не уважи просбата му, тъй като канонически законъ казва: „Олтарю служащій, олтаремъ питається“ — на основание на това, комисията остави неговата молба безъ послѣдствие и моли Събранието да приеме заключението ѝ.

Прѣдсѣдъ: Ще се гласува. Който приема заключението на комисията, щото да се остави безъ послѣдствие прошенито на Дякона Христофоръ, калугеръ въ Батшевския мѣнастирь, да си вдигне ржката. (Болшинство). Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошенито отъ поборника Петръ Радевъ Черногоорецъ, отъ градъ Кюстендилъ. Тоя просителъ казва въ прошенито си, че въ врѣме на освободителната война влѣзълъ съ рускитѣ войски въ Кюстендилъ и освободилъ града Кюстендилъ. Исканъ отъ Нар.

Събрание да му се отпусне пенсия, да може да се прѣхранва сега, тъй като започналъ вече да остарева и има нужда отъ помощъ. Има приложено едно свидѣтелство при прошеніето издадено отъ Кюстендилското градско общинско управление, че има просителтъ 40 годишна възраст, жененъ и бѣденъ. Има още и друго едно свидѣтелство, подписано отъ нѣколко души граждани, които казватъ, че дѣйствително е влезълъ просителтъ заедно съ рускитѣ войски въ Кюстендилъ.

Комисията като намѣри, че не може да се счита просителтъ въ категорията на поборницитѣ, остави просбата му безъ послѣдствие и моли Нар. Събрание да се съгласи на това.

Петръ Папанчевъ: Ще моля г-на докладчика да обясни, има ли свидѣтелство, че просителтъ е билъ опълченецъ.

Докладъ: Има свидѣтелство, че е влизалъ съ рускитѣ войски въ Кюстендилъ, а не, че е поборникъ.

Прѣдсѣдъ: Понеже никой не иска думата, ще дамъ на гласуване мнѣнието на комисията. Който приема мнѣнието на комисията, да си вдигне ржката. (Болшинство). Приема се.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошеніето на Юрдана Салчова, а по мжжъ Петрова, настояница на малолѣтното си дѣте Димитръ, жителка отъ града Враца.

Просителката излага, че на покойния ѝ мжжъ, като поборникъ, съгласно закона за поборницитѣ дадена му е била земя и слѣдъ смъртта му, понеже не сж могли да обработватъ земята, опрѣдѣлило ѝ правителството 20 лева ежемѣсечна пенсия. Има едно дѣте и просителката казва, че тая пенсия не е достатъчна за да може да гледа себе си и дѣтето си. Затова моли Събранието да увеличи тая пенсия на 50 лева мѣсечно.

Комисията, като има прѣдъ видъ, че просителката не е прѣстарѣла жена, има едно дѣте и има 20 лева мѣсечна пенсия, които сж достатъчни за живѣние като за въ града Враца, намѣри, че не може да се увеличи пенсията и остави прошеніето ѝ безъ послѣдствие. Затова моли Нар. Събрание да уважи мнѣнието на комисията.

Прѣдсѣдъ: Който приема мнѣнието на комисията, да се остави безъ послѣдствие прошеніето на Юрдана Салчова, да си вдигне ржката. (Болшинство.) Значи, остава безъ послѣдствие прошеніето на просителката.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошеніето на Георги Динчевъ отъ село Голѣмъ-Чардакъ, Овчехълмска околия. Просителтъ излага въ прошеніето си, че на 24-й Юний 1894 година окръжниятъ управителъ съ едно постановление наложилъ му глоба отъ 100 лева на основание на единъ актъ, съставенъ отъ единъ финансовъ агентъ, че е продавалъ тютюнъ на дребно безъ патентъ. Въ прошеніето си просителтъ казва, че тая глоба му е била наложена отъ страна на околийския началникъ по партизански причини.

Излага, че той, прѣди да истече срокътъ за снабдяването съ патентъ, е ходилъ при околийския началникъ, но послѣдния не удовлетворилъ просбата му и го бавилъ,

вслѣдствие на което просрочилъ да се снабди съ патентъ. Два дена слѣдъ това, околийския началникъ е командировалъ единъ стражаринъ, който му е съставилъ актъ и му е наложилъ глоба.

Отъ постановлението се вижда, че тия извинения просителтъ ги е изложилъ още когато стражарътъ е съставлявалъ акта; но въпрѣки неговитѣ извинения, окръжниятъ управителъ е издалъ постановление и глобилъ просителя съ 100 лева, като го е заставилъ да заплати и установената плата за право продаване тютюнъ на дребно.

Комисията, като има прѣдъ видъ, че извиненията, които просителтъ излага въ просбата си и които е изложилъ прѣдъ финансовия агентъ, когато е съставлявалъ акта за наложената глоба, сж извинителни; като има прѣдъ видъ, че прѣзъ миналия режимъ се намирахъ такъви недобросѣвѣстни чиновници, които за инатъ и за свои прищѣвки налагахъ несправедливи глоби върху разни търговци, било продавачи на пития или други нѣща, уважи просбата и исказва мнѣние да се прости глобата отъ 100 лева и моли почитаемото Събрание да приеме мнѣнието на комисията, да се опрости тая глоба отъ 100 лева на Георги Динчевъ.

Вълко Нейчевъ: Господа прѣдставители! Ако искахъ думата по единъ прѣдметъ, така малъкъ на гледъ, то е, че мислѣхъ за умѣстно да дамъ нѣкои освѣтления, които могатъ да бѣдѣтъ полезни за Събранието. Имахъ честта оня денъ да се разговорѣхъ съ г-на Министра на Вжтрѣшнитѣ Работи, и г-на Министра на Финанситѣ по прѣдмета за контрабандата на тютюня и тѣ намиратъ за умѣстно, щото всички тия, които сж осѣдени за такива нѣща, да бѣдѣтъ простени.

Азъ мисля, слѣдователно, не ще направимъ нѣщо лошо, ако опростимъ тая глоба.

П. Набодковъ: Азъ като членъ въ тая комисия бѣхъ на особно мнѣние. Това искахъ да кажѣ.

Янко Чучарковъ: Ще попитамъ г-на докладчика, да ми каже, има ли свидѣтелство за бѣдностъ.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Нѣма, но комисията имаше прѣдъ видъ справедливостта.

Янко Чучарковъ: Г-да прѣдставители! Ние нѣмаме основания и не можемъ — така поне слушамъ отъ докладчика, — че се не вижда нѣщо, което дава поводъ да искаме опрощаваніето на тия 100 лева глоба наложена на Георги Динчевъ отъ село Голѣмъ-Чардакъ. Глобитѣ, както е извѣстно, се налагатъ на ония лица, които не се съобразяватъ съ закона. Той самъ е разбиралъ, че нему му е била наложена едра глоба съ постановление отъ окръжния управителъ. Ако той смѣташе, че тая глоба му е била наложена несправедливо, то, за това прѣстѣпление се дава двѣ недѣленъ срокъ, въ който може да апелира постановлението на окръжния управителъ прѣдъ окръжния съдъ и да докаже, че несправедливо е обложенъ съ тая глоба и прѣдъ сѣщия съдъ да прѣдстави всички доказателства. И окръжниятъ съдъ на тия основания щѣше да отмѣни

постановлението на окръжния управител, съ което е била наложена глобата. Но, вижда се, глобения да е знаел, че дѣйствително глобата наложена нему, е наложена справедливо. Слѣдователно, нѣмалъ е основание да даде оплакване противъ това постановление и самичкѣ е намѣрилъ, че нѣма поводъ за отиѣмане на постановлението. Слѣдва, че глобата може да е твърдѣ умѣстно и справедливо наложена, защото, ако не бѣше справедливо наложена, щѣше да се тѣжи гдѣто трѣбва. Ако прѣдставяше свидѣтелство, че не може да исплати глобата, ние, тогава, щѣхме да бждемъ милостиви къмъ бѣднитѣ, щѣхме да бждемъ свисходителни къмъ просителя, да му опростимъ тая глоба.

Но той не прѣдставя подобно свидѣтелство, съ което да дава възможность да разберемъ, че нѣма срѣдства да заплати глобата. Слѣдователно, излиза, че ние несправедливо ще погледнемъ на работата, ако опростимъ подобна една глоба. Ако, когато властѣта налага глоби на основание законитѣ, дойде глобения прѣдъ насъ съ заявление, като извъртѣва фактитѣ и показва, че несправедливо му е била наложена глобата, му ъж опростимъ, ще бжде несправедливъ. Слѣдователно, трѣбва да се отхвърли прѣдложението на комисията за опрощаванieto на тая глоба.

П. Набодковъ: Г-да прѣдставители! Азъ съмъ членъ на тая комисия и останѣхъ при особно мнѣние. Азъ бѣхъ противъ опрощаванieto на глобата, защото той, намѣсто да се обърне къмъ сѣдилищата, се обръща къмъ Нар. Събрание. Може би той да е правъ за това, което расправя, но ние нѣмаме никакви основания, върху които да рѣшимъ неговата правота. Затова бѣхъ противъ опрощаванieto.

Тони Радевъ: Г-да прѣдставители! Просителътъ въ прошенieto си казва, че били го шрафирали 100 лева за нарушение Закона за патентитѣ. Отъ друга страна казва, че това било направено отъ политическа точка зрѣние и партизански страсти. Азъ бихъ се съгласилъ, ако въ постановлението бѣше казано, че не му се дава 15 дневенъ срокъ за обжалване; но щомъ му се дава срокъ и щомъ не е обжалвалъ постановлението, то не съмъ съгласенъ съ комисията за опрощаванieto на глобата. Затова, моля, да се признае тоя шрафъ за справедливъ и просбата на Георги Динчевъ да остане безъ послѣдствие.

Прѣдсѣд. Понеже никой не иска думата, ще положъ на гласуване прѣдложението на комисията и послѣ прѣдложението на г-на Чучарковъ. Прѣдложението на комисията е: да се опрости глобата отъ 100 лева, за нарушение уставътъ за патентитѣ на Георги Динчевъ отъ село Голѣмъ-Чардакъ и послѣ, прѣдложението на г-на Чучарковъ, което е, да остане безъ послѣдствие прошенieto на просителя Георги Динчевъ. Който приема прѣдложението на комисията, да се опрости тая глоба отъ 100 л. на Георги Динчевъ отъ село Голѣмъ-Чардакъ, да си видише рѣжката. (Меншество). Въ такъвъ случай, остава прѣдложението на г-на Чучаркова, да остане безъ послѣдствие просбата.

Доклад. Ал. Ангеловъ: Слѣдва прошенieto на Димитра Георгиевъ, жителъ отъ село Голѣмъ-Чардакъ, Овчехълмска околия. Това прошение е еднакво съ прѣдишното. Димитръ Георгиевъ моли да му се опрости 100 лева глоба за нарушение Патентовъй Законъ, т. е., че е продавалъ пития на дребно безъ патентъ. Има постановление подъ № 56 съ което му е наложена глоба отъ 100 лева. И той стои при сѣщитѣ условия. И той казва, че прѣди да истече срока за снабдяванieto му съ патентъ, отишелъ при околийския началникъ за патентъ. Околийския началникъ отлагалъ и щомъ се минжло два дена отъ срока, проводилъ стражаръ, който съставилъ актъ. Обложенъ е съ 100 лева глоба. Постановление има и не е обжалвано. Казахъ, че мотивитѣ сѣ сѣщитѣ, както при по прѣдишното прошение. Вижда се, че извиненията сѣ били изложени въ врѣме на съставянieto на акта, но не сѣ вземени подъ внимание отъ окръжното управление. Комисията искава мнѣние да се опрости тая глоба отъ 100 лева.

Янко Чучарковъ: Има ли свидѣтелство за бѣдностъ? (Докладъ: Нѣма!) Понеже нѣма и понеже е както по прѣдишното прошение, което се гласувъ, то прѣдлагамъ, да се остави и това прошение безъ послѣдствие.

М-ръ П. Пешевъ: Г-да прѣдставители! Всички прошения отъ такъвъ характеръ, които докладва г-нъ докладчикътъ, се отнасятъ до Министерството на Правосѣдието. Такива прошения сѣ постѣняли много и въ Министерството на Правосѣдието, и то, като е изучавало работитѣ и като вижда, че нѣкои заслужаватъ Височайша милость, ходатайствувало е прѣдъ Негово Царско Височество за опрощаванieto. И азъ мисля, че Нар. Събрание добръ ще направи да прѣпорѣча на прошетарната комисия, щото всички прошения, които сѣ отъ компетентността на Министерството на Правосѣдието и които могатъ да бждѣтъ разрѣшени съ Височайши Указъ, да се прѣпращатъ на Министерството на Правосѣдието, което ще изслѣдва, да ли просителътъ заслужа милость и въ такъвъ случай, винѣги, когато нѣкой заслужа милость, Министерството на Правосѣдието не се е отказвало да ходатайствува прѣдъ Негово Царско Височество. Азъ мисля, че съ това ще се съкрати работата на Нар. Събрание, отъ една страна, а отъ друга страна, ще се улесни участъта на тия, които сѣ онеправдани.

Гено Недѣлковъ: Тукъ има два случая. Какъ така двама бакали въ едно и сѣщо село се оплакватъ съ двѣ еднакви прошения. Трѣбва да има нѣщо отъ околийския началникъ или окръжния управител. Питамъ г-нъ докладчика, коя дата носи актътъ? (Докладъ: 9-й Мартъ). Значи, това е било, когато сѣ се гонили всички опозиционери. Вижда се, това е станжло отъ партизанска точка зрѣние. За това, ще моля, да се проводи на надлежний министръ, но съ рѣшение, щото да разслѣди, ако дѣйствително се докаже, че е станало така, да се прѣдстави на Княза за помилване и опрощаванieto.

Янко Чучарковъ: Г-да прѣдставители! Прѣшението, което сега се докладва, е адресирано до Нар. Събрание. Нему принадлежи да разглежда всички прошения, които се

отнасятъ до Нар. Събрание. Имаме ли факти за упрощаването на тая глоба или не? — Нѣмаме. Просителътъ, ако мисли, че има подобно нѣщо, нека се обърне къмъ Министра на Правосъдието, да изложи фактитъ и г-нъ Министръ на Правосъдието нека ходатайствува да се опрости глобата. Ние тукъ гледаме, да ли има факти да се уважатъ или не. Намирамъ, слѣдователно, че трѣбва да се отхвърли неговото искание, а на просителътъ не прѣсичаме правото да отиде не при Министра, а и до Кнѣза.

Слѣдователно, ние днесъ разглеждаме това прошение, и това трѣбва да се рѣши. Днесъ нѣма факти и трѣбва да се остави прошениято безъ послѣдствие.

Тони Радевъ: Господа прѣдставители! Отъ датата на акта се вижда, че до 9-й Мартъ просителътъ не е искалъ патентъ, както е прѣдвидено въ закона. Тукъ е срокътъ три мѣсеца. Справедливо е било, правителството да контролира. Ако то не е постѣпвало така съ такъви лица, то постоянно ще има нарушение на закона. Веднажъ законътъ нарушенъ, азъ съмъ съгласенъ съ г-на Чучарковъ, че трѣбва да се остави безъ послѣдствие това заявление. Ако просителътъ е билъ справедливъ, трѣбвало е да се отнесе до надлѣжнитъ сѣдилища. За сега нѣма нужда да се разисква такова прошение, понеже, най-сетитъ, датата е била истекла. А въ закона е казано, щомъ той е нарушенъ, нарушителътъ трѣбва да истегли наказанието, глобата. Затова, молихъ почитаемото Събрание да остави безъ послѣдствие прошениято, а глобата да се събере по надлѣжния редъ.

Дамѣнъ Цековъ: По исканieto . . . (Не се чува.) Но само ще обърнѣмъ вниманието на почитаемото Народно Събрание върху единъ въпросъ, който се повдигна, щото известни прошения, каквото напирмѣръ настоящето, или други отъ другъ характеръ, да не се докладватъ въ Нар. Събрание. Въ миналото Нар. Събрание . . . (Не се чува.) Можело е такива прошения да се взиматъ въ внимание и сѣ се гледали, но защото има специални закони за това, тогавашното Събрание е рѣшавало, че ако нѣкой съ прошение дойде и каже: азъ съмъ опѣлченецъ, дайте ми пенсия, тогава прошениято му се е испращало въ Министерството на Вжтрѣшнитъ Дѣла, защото, споредъ закона за подобрънието положението на поборницитъ, то е можало да удовлетвори такава просби, като отпуща пенсия до 300 лева годишно. Въ такъвъ случай, не сѣ се разисквали такива прошения, които, отъ характера имъ се е разбирало, не трѣбва да се подаватъ тукъ. Затова, като вземемъ акти отъ думитъ на г-на М-ра, по-добрѣ ще бѣде, ако комисията, като види такива прошения, вмѣсто да ги внася и докладва въ Нар. Събрание, да ги прѣпраща до надлѣжния министръ, който, слѣдъ като ги изучи, ако намѣри за умѣстно, да удовлетвори просителитъ; или пъкъ, ако види, че заслужа милостъ, когато се касае въпроса за опрощаване на глоби, то да ги прѣдстави на помилване на Негово Царско Височество. Ако приемемъ противното на това, ще стане, или по-добрѣ да кажѣ, ще излѣзе, че Нар. Събрание ще се обърне на учреждение за помилване или пъкъ за оставяне безъ послѣдствие прошенията. Това обаче не трѣбва да бѣде

въ компетентността на Нар. Събрание. Нар. Събрание може да приема просби за отѣжвяване на земя, тъй като министритъ нѣматъ право да отѣжвяватъ държавни имоти, може да отѣжвя земя на частни лица или общини, защото, както казахъ министритъ нѣматъ това право. Ето защо, азъ намирамъ, че прошетарната комисия, когато разглежда такива прошения, по-добрѣ е да ги прѣпраща въ надлѣжнитъ министерства, понеже самъ г-нъ М-ръ на Правосъдието заяви, че тия прошения подпадатъ подъ неговото вѣдомство и затова да се прѣпратятъ нему. Така се е постѣпвало до сега, така трѣбва да се постѣпни и въ тоя случай, съ настоящето прошение, като се прѣпрати на г-на М-ра на Правосъдието, както и всички други прошения отъ подобенъ характеръ и, ако се намѣри, че сѣ несправедливи исканията, да се оставятъ безъ послѣдствие; но ако, напротивъ, се укаже, че просителитъ иматъ право, да се удовлетвори. Ако всички български граждани знаехъ законитъ, то нѣмаше освѣнъ да се съгласимъ съ мнѣнието на г-на Чучарковъ, че всѣко прошение, което постѣпва въ Нар. Събрание, трѣбва да се разгледа. Но не така става съ всичкитъ български граждани, защото нѣкои сѣ се научили, че и за най-малкитъ работи се отнасятъ до Нар. Събрание; защото въ такъвъ случай ще излѣзе, че Нар. Събрание е едно учрѣждение, чрѣзъ което да се прѣпращатъ прошенията на разнитъ просители до разнитъ министерства.

Хр. Меджидиевъ: Въ чл. 34-й отъ Правилника за вжтрѣшния редъ на Нар. Събрание, ясно е казано, какъ трѣбва да се постѣпва въ такива случаи. Трѣбва да се докладватъ само ония прошения, които по важността си би трѣбвало да се разгледатъ отъ Събранието, а съ останалитъ прошения се постѣпва така, че се прѣпращатъ до надлѣжнитъ министерства за по-нататѣшно отъ тѣхна страна распорѣждане. Тия прошения, както и по-първото, така и второто, не сѣ отъ тоя родъ, щото да искатъ непрѣмѣнно да се земе по тѣхъ едно рѣшение отъ Нар. Събрание. Тия прошения трѣбвало би щомъ като се касатъ до глоби . . . (Не се чуе.) По нататѣкъ излиза, че като не сѣ направили това, тѣ сѣ просрочили и, ако вслѣдствие на това просрочване отъ тѣхъ се искатъ глоби, то се искатъ на законно основание. Сега обаче, щомъ искатъ да имъ се опрости тая глоба, трѣбваше да се отнесѣтъ до г-на М-стра на Правосъдието, защото това зависи отъ него и той, ако види, че заслужватъ да имъ се опростятъ глобитъ, ще ги прѣдстави на Негово Царско Височество на помилване; а ако види, че не заслужватъ, ще остави заявлението имъ безъ послѣдствие. Заради това казвамъ, че и това прошение, прошетарната комисия щомъ го е видѣла, че не подлѣжи на разглеждане отъ Нар. Събрание, а отъ надлѣжния министръ, трѣбвало да го прѣпрати нему. Затова, сега безъ да се бавимъ, добрѣ ще бѣде да го оставимъ безъ послѣдствие и да минемъ по-нататѣкъ.

Вълко Нейчовъ: Г-да! Каза се, че Събранието трѣбва да гледа снисходително къмъ всичкитъ прошения, внасени отъ българскитъ граждани, защото, призна се, че българскитъ граждани не знаели добрѣ законитъ. Трѣбвало слѣдователно да дозволимъ този начинъ на дѣйствието. Азъ мислѣхъ, г-да,

че трѣбва да научимъ българскитѣ граждани, да знайтѣ законитѣ. Ако приемемъ тая практика, щото Събранието да става проводникъ на такива прошения до всичкитѣ министерства, тогава ще излѣзе, че гражданитѣ ще се отнасятъ все до Събранието и то не ще бѣде въ състояние да удовлетвори исканията на всичкитѣ. И така простото население ще смята, че всичкитѣ пжтища сж прѣсечени вече и че нѣма отъ гдѣ да се търси удовлетворение, и затова ще се жалва отъ Събранието, което е върховния съдия по такива въпроси. Азъ мисля, г-да, че не само законитѣ изискватъ това но и самия интересъ на гражданитѣ, на оплаквачитѣ, изисква, щото всичкитѣ прошения, които постѣпватъ тукъ, ако не сж отъ компетентността на Събранието, да се оставятъ безъ послѣдствие и гражданитѣ — то се знае — ще четжтъ протоколитѣ на Събранието, и като виджтъ, че не сж добили удовлетворение тѣхнитѣ искания, ще се отнасятъ до надлѣжния министръ; а като не добижтъ удовлетворение, тогава да се отнасятъ до Събранието и то като види, че наистина министра не е удовлетворилъ просителя, ще каже своето господарско рѣшение. Азъ мисля, тоя е най-правия пжтъ. Трѣбва да знайтѣ гражданитѣ, че иматъ да се оплакватъ на Събранието само тогава, когато вече сж се отнесли до всичкитѣ мѣста и не сж намѣрили удовлетворение; тогава чакъ да се отнесжтъ до Събранието и намѣржтъ удовлетворение, ако исканието имъ бѣде основателно.

Прѣдсѣд. Понеже никой не иска повече думата, дебатитѣ се считатъ за прѣкратени. Иказаха се три мнѣния. Първото е на комисията, която заключава да се опрости глобата на Димитръ Георгиевъ; второто е на г-нъ Чучарковъ, който прѣдлага да се остави това прошение безъ послѣдствие; и третото е на г-нъ Цековъ, който прѣдлага да се прѣпрати това прошение въ М-рството на Правосъддието, за по-нататѣшно отъ негова страна распорѣждане. Най-напрѣдъ ще турж на гласуване прѣдложението на комисията.

Който приема да се опростжтъ 100-тѣ лева глоба на Димитръ Георгиевъ, да си вдигне ржката. (Меншество). Значи, не се приема.

Ще се гласува второто прѣложение на г-на Дамянъ Цековъ, което е: да се испрати това прошение въ М-рството на Правосъддието за по-нататѣшно распорѣждане. Който приема това прѣдложение, да си дигне ржката. (Болшинство). Приема се. Значи, прошениято ще се испрати въ Министерството на Правосъддието.

Дим. Йоновъ: Само за това ли прошение се касае това рѣшение на Събранието или е общо рѣшение за всичкитѣ подобни прошения?

Прѣдсѣд. Само за това прошение.

Докл. Ал. П. Ангеловъ: Слѣдва прошениято на Нено Гуговъ, отъ Златица, Пирдопска околия. Просителътъ казва, че на 3-й Декемврий 1892 год. Нар. Събрание му било отпустижло една мѣсечна пенсия отъ 40 лева; но понеже — казва той — тая пенсия му била недостатъчна, за да

може да поддържа себе си и шесть-членното си семейство, състояще отъ него, съпругата му и 4 дѣца, затова моли Нар. Събрание да му увеличи пенсията на 60 лева. Комисията намѣри, че мотивитѣ на Нено Гуговъ, които той излага въ прошениято си, не сж основателни, за да може на основание на тѣхъ да му се увеличи пенсията и дойде до заключение, че просбата му трѣбва да остане безъ послѣдствие и моли Нар. Събрание да приеме рѣшението ѝ.

Прѣдсѣд. Има ли нѣкой да говори по тоя въпросъ? (Гласове: Нѣма!) Понеже никой не иска думата, ще положж на гласуване. Който приема прѣдложението на комисията, да се остави безъ послѣдствие прошениято на Нено Гуговъ отъ Златица, да си вдигне ржката. (Болшинство). Остава безъ послѣдствие.

Доклад. Ал. П. Ангеловъ: Пршение на Симеонъ Моневъ, родомъ отъ Свищовъ, а сега живущъ въ гр. Варна. Просителътъ, като поборникъ въ всичкитѣ движения на нашето освобождение, иска отъ Нар. Събрание да му опрѣдѣли една пенсия, каквато то намѣри за добръ, за да може да прѣкара, заедно съ семейството си, по-охолно останалитѣ дни отъ живота си. Въ прошениято си просителътъ излага участието, което е взималъ въ борбитѣ за освобождението на България. Въ 1868 година, той емигриралъ въ Румжния и тамъ до 1876 год., съ трудътъ си искавалъ колкото можѣлъ и се прѣпитавалъ. Въ 1876 година, когато се обяви Сръбско-Турската война, той взелъ участие въ доброволческитѣ чети и участвувалъ въ три сражения, отъ които въ послѣдното е получилъ 12 рани, но благодарение, че на врѣме му е била дадена нуждната медицинска помощъ, той останжлъ живъ. Въ едно отъ тия сражения, като раненъ, той билъ падналъ между мъртвитѣ трупове и измѣжду тѣхъ билъ извлѣченъ. Слѣдъ примирието, той се завърнжлъ въ Румжния, но понеже на слѣдующата година била обявена Русско-Турската война, той прѣвъ се записалъ въ редоветѣ на българското опълчение, и взелъ участие въ сраженията при Стара-Загора и Шипка, послѣ въ сраженията около Котелъ, гдѣто имало нѣкои башибузуци, които тогава не били прѣстанжли още да върлуватъ. Въ сражението, което станжло близо до Котелъ, той получилъ още двѣ рани. Така щото, всичкитѣ му рани станжли 14. Слѣдъ освобождението той е билъ единъ отъ най-скромнитѣ чиновници, защото не е искалъ и не е отивалъ да главоболи нито правителството, нито Нар. Събрание, а като е чувствувалъ въ себе си още малко силица, задоволилъ се съ скромната длѣжностъ магазинеръ при Раховската митница, послѣ на сжщата длѣжностъ въ гр. Ломъ, а сега е такъвъ при Варненската митница. Но здраието му сега е толкова расклашено, вслѣдствие на многото рани, щото не чувствува вече въ себе си сила да може да продължава и изпълнява тая длѣжностъ по-нататѣкъ. Не стигнжло всичко това, но въ послѣдната Сръбско-Българска война той пакъ вземалъ участие като доброволецъ; но тукъ за щастие, или по-добръ за нещастие, не получилъ рана. За тоя, по професия поборникъ за нашето освобождение, свидѣтелствуватъ официалнитѣ свидѣтелства, които притѣжава и които е прѣдставилъ. Едното отъ тия свидѣтелства е онова, дадено нему отъ

майоръ Чилиевъ, командиръ на третата дружина на българското опълчение; второто му удостоверение е отъ Сръбския командиръ Лазаръ Костичъ, който му го е далъ за сражението при „Вършина Чука“; друго свидѣтелство е отъ нѣкой си врачъ на опълчението, който удостоверява количеството на ранитѣ, които се намиратъ по тѣлото на тоя поборникъ; друго едно свидѣтелство има, което му е дадено отъ българското опълчение, отъ което се вижда, че за храбростта, която е показалъ, той е награденъ съ кръстъ „за храбрость.“

При прошеніето е приложено и свидѣтелство отъ митницата, при която служи. Всички тия документи говорятъ за неговата честностъ и за неговото добро поведение на врѣдъ, гдѣто е служилъ.

Освѣтъ това, прѣдставилъ е едно медицинско свидѣтелство отъ лѣкаритѣ при Варненската първо-класна болница, отъ което се вижда: (чете) „Отъ горѣизложенитѣ признаци субективни и обективни, комиссията намира, че Симеонъ Моневъ страда отъ Bronchitis Chronica съ Emphysema pulmonum и Ankylosis въ дѣсната ржка и атрофия въ сжщата и въ сжщия кракъ. Вслѣдствие на горѣизложеното Симеонъ Моневъ е неспособенъ за работа и слѣдователно подлѣжи на пенсия по II категория, съгласно чл. 79 алинея 7, буква г. и д. отъ правилника за приспособление закона за пенсиитѣ на чиновницитѣ по гражданското вѣдомство.“

Всички тѣ документи удостоверяватъ, че дѣйствително той е взелъ участие въ всички войни за освобождението на отечеството. Има и едно свидѣтелство отъ Варненското общинско управление за сѣмейното му положение. Сѣмейното му положение се състои отъ него, съпругата му и едно дѣте.

Прѣдъ видъ на всичко това, комиссията дойде до заключение, че е право да се опрѣдѣли на Симеонъ Моневъ една пенсия отъ 80 лева мѣсечно. Азъ вѣрвамъ че мнозина отъ г-да прѣдставителитѣ познаватъ това лице. Вѣрвамъ да го познаватъ г-да Варненскитѣ прѣдставители, така сжщо Раховскитѣ, Ломскитѣ и Свищовскитѣ, а особено Свищовскитѣ; защото той е родомъ отъ Свищовъ. Той е билъ единъ отъ най-безкористнитѣ поборници, единъ отъ най-скромнитѣ ратници за нашето освобождение и никога не е отивалъ да главоболи и да безпокои правителството или Нар. Събрание, а напротивъ е билъ благодаренъ и се е ограничилъ да се прѣхранва самъ, съ своя честенъ трудъ. Но това е тѣрпѣлъ до тогава, до когато многочисленитѣ рани сж му позволявали да работи, но сега, когато ранитѣ въ дѣсната ржка и дѣсния кракъ сж се развили до такова положение, щото му прѣчжтъ да работи; сега, когато той страда отъ атрофия въ сжщитѣ ржка и кракъ, тогава той прибѣгва къмъ Нар. Събрание на това Отечество, за което той е излагалъ живота си и за негово щастие — а азъ ще кажъ за негово нещастие — той се обръща къмъ Нар. Събрание да иска помощъ, за да може по-охолно да прѣкара послѣднитѣ дни на живота си. Той не иска нищо извънредно, г-да прѣдставители; той иска помощъ такава, каквато Нар. Събрание намѣри за добръ, че би трѣбвало да му се даде,

за да може съ тая помощъ, както казахъ и по-напрѣдъ, да прѣкара останжилитѣ дни отъ живота си по-добръ. Сѣмейното му положение, както казахъ и прѣди малко, се състои отъ жена му и едно дѣте. Заплатата, която е получавалъ, като магазинеръ, при разнитѣ митници, па и сега при Варненската митница, не е била по-голѣма отъ 125 лева. Отъ нежъ той не е могълъ да економиса нищо за стари години, защото много пжти е билъ принуденъ да плаща пари на лѣкари и да купува лѣкарства, за да лѣкува ранитѣ си. Тоя поборникъ, г-да прѣдставители, ако сте слѣдили добръ вѣстницитѣ, които пишехъ по войната между Сърбия и Турция, тѣ пишехъ, че между българитѣ емигранти, които сж били въ Румѣния и които сж отишли и взели участие въ тая война, е имало много ранени българи и даже посочвахъ, че имало единъ доброволецъ, който билъ раненъ 12 пжти и пакъ останжлъ живъ. Тоя човѣкъ, който е останжлъ е Симеонъ Моневъ и той е лицето, за което всичкитѣ вѣстници говорѣхъ, че прѣзъ 1876 год. е зималъ участие въ Сръбско-Турската война и е билъ нараненъ нѣколко пжти.

Тоя човѣкъ азъ го познавамъ лично и зарадъ него ми сж расправяли, че по врѣме на Сръбско-Турската война като е билъ нараненъ тежко, е останжлъ нѣколко врѣме въ несвѣсть, незнамъ на кое мѣсто, и понеже се случило щото прѣзъ това врѣме да минжтъ по край него нѣколко турски войници, то тѣ макаръ и да мислили, че е мъртавъ, все пакъ, за да опитатъ саблитѣ си, го мушнаха 2—3 пжти по врата но, за негово щастие, ранитѣ не били смъртоносни и той останжлъ живъ. За това, азъ мислж, че вие, които съставлявате българското Нар. Събрание, ще направите единъ актъ отъ висша справедливостъ, ако на такъвъ единъ поборникъ се отпусне тая скромна пенсия, която комиссията е намѣрила за добръ и ви прѣдлага да му отпуснете. Азъ мислж, че това ще прави честь на нашето Нар. Прѣдставителство, ако то отпусне тая пенсия на тоя поборникъ, който — нека да го кажемъ тукъ — прави честь на нашата нация.

Дамъ Цековъ: Зехъ думата, г-да прѣдставители, защото лично познавамъ това лице. Ако отказаме справедливо на нѣколко лица да отпуснемъ пенсия, то толкова по-основателно и по-справедливо ще бжде, ако дойдемъ и се съгласимъ да отпуснемъ исканата пенсия на заслужившия Симеонъ Моневъ. Който го познава лично, вѣрвамъ ще се съгласи, че да му се отпусне една пенсия, ще бжде не само справедливо но и основателно. Както чухте отъ г-на докладчика, тоя човѣкъ е ималъ 13 рани. Азъ съмъ виждалъ по него нѣколко рани, виждалъ съмъ, че дѣсната му ржка е ранена и че вслѣдствие на това той мжчно може да изпълнява каква да е длѣжностъ; но ако е стоялъ до сега на една скромна чиновническа длѣжностъ, това е станжло не за друго, а защото неговото честолюбие не му е допушало, като младъ човѣкъ, да иска помощъ отъ Народното Събрание. Но сега, когато виждаме, че ранитѣ не му позволяватъ вече да работи по-нататѣкъ и да иска да се прѣхранва, че здравето му е разстроено, наша длѣжностъ е да му отпуснемъ исканата пенсия. Казватъ ни, че дѣсната му ржка била саката и че, ако работи два дена, четири дена лежи въ митницата и

постоянно харчи пари да се лѣкува. Друга една рана има на шията, която билъ получилъ въ сражението при Джунишъ, гдѣто като билъ раненъ и падналъ въ несвѣсть на едно мѣсто, като минавали отъ тамъ черкезитѣ, макаръ и да мислили, че е умрѣлъ, за да опитатъ сабити си, нанесли му 2—3 рани на врата. За това той лично е награденъ отъ Сръбския Кралъ за заслуга, за храбрость; а въ българското опълчение, въ което е тоже земалъ участие и е билъ нараненъ, е награденъ съ кръстъ. Въ врѣме на опълчението е билъ пакъ нараненъ и отъ тия тежки рани той страда много. Прѣдъ видъ на тия заслуги и прѣдъ видъ на това, че той е единъ отъ малцината, които сж се борили така геройски за нашето освобождение, и прѣдъ видъ на това, че Събранието е опрѣдѣлявало на други по 20, 30 и 50 лева за много по-малки заслуги, то мисля, че ако отпустнемъ на тоя човѣкъ 80 лева, ще направимъ единъ актъ на голѣма справедливость. Като имамъ прѣдъ видъ всички тия обстоятелства, които съпровождатъ заслугитѣ на просителя Симеона Монева, азъ вѣрвамъ, че всички г-да прѣдставители ще се съгласятъ да му се отпустне прѣдложената пенсия; заради това, съ пълно съгласие и съзнание Народното Събрание ще изпълни единъ патриотически актъ, ако се съгласи и отпустне пенсията, която прѣдлага комисията, чрѣзъ своя докладчикъ. (Гласове: Прието!)

Коста Ранковъ: Г-да прѣдставители! Горѣ-долу, както г-нъ докладчика тѣй и г-нъ Цековъ описаха положението на тоя човѣкъ. Азъ го познавамъ лично и ще кажъ, че казаното за него е вѣрно. Той напоследѣкъ е почти лишенъ отъ здравето си. Наистина, той е магазинеръ при Варненската митница, но понеже е много боленъ отъ ранитѣ, за много врѣме почти никакъ не може да излѣзе отъ кѣщи. Като чиновникъ въ митницата, ако помнѣхъ добръ, той получава около 150 лева мѣсечно; но тая заплата, по причина че трѣбва да дава на доктори и за лѣкарства всѣкой день, почти не му стига. Заради това, азъ мисля, че ако почит. Народно Събрание се съгласи да му се отпустне 100 лева мѣсечно, ще бѣде по-добръ. Ако искаше да се пенсионира по стария законъ, то можеше да вземе пенсия повече отъ 100 франка, но не знамъ защо, той не е искалъ да се пенсионира тогава. Заради това, и за да може да се искаже признателность къмъ тоя човѣкъ за заслугитѣ му къмъ Отецеството, добръ ще бѣде, ако му се отпустне една пенсия отъ 100 лева мѣсечно.

Дамянъ Цековъ: Относително количеството на пенсията, азъ се присѣдинявамъ къмъ мнѣнието на г-на Ранкова.

Ат. Краевъ: Азъ нѣмамъ нищо противъ възнаграждаването на такива хора, които сж се борили за свободата на отечеството ни. Ако взехъ думата, то е да обърнемъ вниманието на прошетарната комисия, да има прѣдъ видъ това за въ бѣдѣще, щото когато ѝ се прѣдставятъ подобни прошения, да не изпуска изъ прѣдъ видъ Закона за подобряние положението на поборниците и рѣшението на минало-годишното Събрание които се касажатъ до това, че прошения отъ подобенъ родъ трѣбва да се испращатъ право до г-на Министра на Вжтрѣшнитѣ дѣла, който, спорѣдъ заслугитѣ

на просителя, ще отпустне и пенсия. Въ данния случай азъ съмъ съгласенъ съ комисията да се направи исклучение, понеже г-нъ Монева се намира въ исклучително положение, но за въ бѣдѣще, азъ мисля, че добръ ще бѣде да се водимъ по установеното отъ миналата година правило.

Дим. Марковъ: Г-да прѣдставители! 14 рани говорѣтъ по краснорѣчиво отъ 14 прѣдставителски уста. 14 рани, 30 лева и 30 дюлума земя е подигравка. Азъ мисля, че това, което се излага отъ г-на докладчика и отъ очевидци за тоя мѣченикъ, който половинъ отъ годинитѣ си лѣжи на постѣлка и половина отъ платата си дава за тивтикъ и лѣкарства, трѣбва да помислимъ заради него и да му отпустнемъ една такава пенсия, каквато да му бѣде достатъчна да прѣкара по-добъ останалитѣ дни отъ живота си. Заради това, Събранието ще направи единъ актъ на справедливость, ако възнаградимъ единъ достоенъ и храбръ синъ на отечеството. За това, ако не се лѣжа, чухъ да се казва, че платата на тоя мѣченикъ била 125 лева и азъ прѣдлагамъ да дадемъ тая плата като пенсия на тоя човѣкъ, за да може да прѣхрани себе си, жена си и дѣтето си, съ други думи, да прѣкара по-охотно останалитѣ дни на живота си. Слѣдователно, 125 лева ние трѣбва съ ржкоплекание да дадемъ, отъ колкото съ хиляди намѣквания и подѣ разни съображения. (Гласове: Прието!). (Ржкоплекания).

Коста Ранковъ: Присѣдинявамъ се къмъ прѣдложението на г-на Маркова.

Янко Чучарковъ: Азъ, г-да прѣдставители, щѣхъ да кажъ това, което каза г-нъ Марковъ, т. е. че сж малко 80 лева за тоя човѣкъ, защото като имаме прѣдъ видъ това, което каза г-нъ докладчикътъ и онова, което каза г-нъ Марковъ, че тоя човѣкъ давалъ повече отъ заплата си за лѣкарства, мисля, че ако отпустнемъ 125 лева, Събранието нѣма какво да сърка, нито пъкъ трѣбва да разисква по това повече. (Гласове: Исчерпанъ е въпросътъ!)

Вълко Нейчовъ: Г-да! Нѣмамъ честта да познавамъ г-на Монева; но за усърдието, което разви г-нъ докладчикътъ, за благотѣ думи, които се искаха толкова прочувствено отъ нѣкои г-да прѣдставители, мисля, че нѣма за Събранието да стане нищо, ако приеме и отпустне прѣдложената пенсия.

Александъръ Арсениевъ: Отказвамъ се да говорѣмъ по-нататѣкъ и прѣдлагамъ да се прѣкратѣтъ дебатитѣ по тоя въпросъ.

Прѣдсѣдъ: Понеже никой не иска думата, ще турѣмъ на гласуване най-напрѣдъ прѣдложението на комисията, послѣ онова на г-нъ Ранкова. (Ранковъ: Азъ се присѣдинявамъ къмъ прѣдложението на г-на Маркова). Въ таквъ случай остава прѣдложението на г-на Маркова, което е, да се отпуснатъ на просителя 125 лева мѣсечна пенсия.

Най-напрѣдъ ще дамъ на гласуване прѣдложението на комисията, което е да се отпуснатъ на Симеона Монева 80 лева мѣсечна пенсия. Който приема това прѣдложение на комисията, да си вдигне ржката. (Меншество). Меншество, не се приема.

Остава предложението на г-нъ Марковъ, което е да се отпустяжтъ 125 лева мѣсечно пенсия на Симеона Монева.

Който приема това предложение на г-на Маркова, да си дигне ржката. (Болшинство). Приема се.

Давамъ 5 минути отидихъ.

(Слѣдъ отпуска).

Прѣдсѣд.: (Звъни). Понеже нѣма пуждното число прѣд-
ставители, засѣданието се закрива.

(Затворено въ 5 часа и 25 минути слѣдъ пладиѣ).

Прѣдсѣдатель: **Т. Теодоровъ.**

Подпрѣдсѣдатели: { **Д-ръ Г. Янколовъ.**
 { **Д-ръ Ст. Даневъ.**

Секретари: { **Дам. Цековъ.**
 { **Дим. Марковъ.**
 { **Ат. Краевъ.**
 { **Геор. Юруковъ.**

Секретари: { **Мих. Такевъ.**
 { **Никола Козаревъ.**
 { **Алекси П. Ангеловъ.**
 { **Манолъ Стефановъ.**

Началникъ на Стенографическото Бюро: **Хр. П. Константиновъ.**